

Irena Obermannová

DOBŘÉ DUŠE

motto

detektivka

Dobré duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Irena Obermannová
Dobré duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Irena Obermannová

DOBŘÉ DUŠE

Praha 2017

Dobro je jako voda. (Lao'c)

Mamince, která už si to přečte jinde.

*Za to, že tato knížka mohla vzniknout, děkuji všem,
s nimiž jsem si o ní mohla povídat a kteří mě podporovali.*

*Je to Alena Müllerová, Kateřina Krobová,
sklář pan Drnec a Honza Havel – oba z Chřibské,
dále Láďa, Zdeněk a obě mé dcery.*

OBSAH

1. KAPITOLA PÁTEK A SOBOTA	9
2. KAPITOLA NEDĚLE	85
3. KAPITOLA PONDĚLÍ A ÚTERÝ	134
4. KAPITOLA STŘEDA	171
5. KAPITOLA ČTVRTEK	192
6. KAPITOLA PÁTEK	207
7. KAPITOLA SOBOTA	234
EPILOG	241

PÁTEK A SOBOTA

É ČTYŘI – CÉ PĚT.

Sicilská hra. Jezdec na ef tři – dé šest.

Od psychoterapeuta i od trenéra mám zakázáno hrát sama se sebou. Ale někdy to jinak nejde.

Matka říkala, že už když jsem přišla na svět, neřvala jsem, ale odříkávala šachové tahy. To si ale vymýšlela, přesněji šlo o vtip. Vtipům nerozumím, pokaždé, když přijde takzvaná pointa a lidé se smějí, mám chuť se zeptat, co bylo dál? Protože to by mi teprve přišlo zajímavé. Ale již jsem pochopila, že po vtipu není nic, v tom je ten vtip. Rovněž už vím, že šachové tahy bych neměla vykřikovat nahlas, lidé se pak diví, což nepřináší nic dobrého. Na druhou stranu, lidé se pak diví a taky nechápou, proč mluvím knižně. Ale proč ne?

Dé čtyři – cé krát dé čtyři.

Jezdec krát dé čtyři – jezdec ef šest.

Hraní šachů sama se sebou mi může způsobit schizofrenii. Ani z hlediska tréninku mě to nikam neposouvá, protože každý má v hlavě zakořeněné své vlastní myšlenkové vzorce, osobní rukopis, a i kdyby se snažil sebevíc hrát jako někdo jiný (což je pro mě nebezpečné), stejně hraje jako on sám. Jenže já hraji šachy stále. Šachovnice je mou utkvělou myšlenkou, mírou všeho, mapou světa. Ovšem jsou chvíle, kdy se rozostří. Právě teď... Jezdec cé tři. Á šest.

Střelec é tři – é pět... Na okamžik se zaposlouchám do

odbíjení pražců. Jejich rytmus mi připomene tikání babiččina starého budíku. Tohle jediné mě na cestování vlakem baví, protože krajina za oknem mi nahání strach, stejně jako lidé v kupé, kteří sedí příliš blízko, takže mě ruší. Potřebovala bych si ještě trochu rozebrat partii. Ne kvůli provinční simul-tance pořádané místním šachovým družstvem Vlček, ale kvůli ohromné šanci, která se naskytlá a můj trenér Jonáš ji tak obratně popadl za pačesy. Proto mu leccos odpouštím, jako třeba to, že jel dřív a ponechal mě napospas jízdě vlakem. Pro jistotu však vytahuji kulicha a narážím si ho až k očím, i když je teprve polovina září, i když na mě budou lidi překvapeně zírat. Prostě už se to nedá ovládnout, jediné pod čepicí si připadám bezpečná a klidná... Jezdec bé tři. Střelec é šest... Stihla jsem to jen tak tak, vlak zpomaluje, odbíjení pražců mění rytmus, nastává nebezpečná akce. VLČÍ ÚPICE, hlásá nádražní cedule. V kupé dochází k nepříjemnému přesunování lidí a zavazadel.

Zavírám tablet a beru si tašku. Úzkou chodbičkou, kde se mě dotkne ramenem slečna s příliš žlutou kabelkou, postupujeme směrem k východu. V Izraeli jsem vlakem nejezdila. *Matka by to nikdy nedovolila.*

Há tři – střelec é sedm.

Setrvávám pod kulichem.

~~~

Dlouze potáhnu z kubánského doutníku Romeo y Julieta, který miluji já a Churchill. Městečko teď vidím jako na dlani. Domy k sobě neladí, poslepovali je z nejrůznějších materiálů, některé natřeli křiklavými barvami, jeden dokonce hráškově zelenou, která mi nahání hrůzu. Mezi nimi spatřím několik chaloupek jako z pohádky, pak domy ve stylu podnikatelského baroka. Tipuji, že napravo žijí kretění a nalevo zmrdi...

Gé čtyři – dé pět.

É krát dé pět – jezdec krát dé pět.

Střelec gé dva – jezdec krát é tři.

Dáma krát dé osm šach – střelec krát dé osm.

Všechna ta nesourodá obydlí jako by byla poházena kolem nepřilíš široké ulice a také po loukách, za nimiž se tyčí středně vysoké kopce. Barokní kostel uprostřed působí jako z jiného filmu. Zkrátka zmatek. Chaos světa, co nemá řád. Děsil by mě, i kdybych si kulicha narazila až po krk.

Ef krát é tři – střelec há čtyři šach.

Král ef jedna – jezdec cé šest.

Jezdec cé pět – střelec cé čtyři šach.

Král gé jedna – dlouhá rošáda.

Zahlédnu starý tovární komín. Konečně opěrný bod, který mě uklidní svou jednoduchostí.

Bé tři – střelec gé pět.

Věž é jedna – střelec há čtyři.

Věž bé jedna – střelec gé pět.

Průnik bílého krále do středu tábora černého. Dědci, co hráli v kavárně Mever Layarkon, tomu říkali pochod čínských dobrovolníků. Neztratím se tu. Přesto lze předpokládat, že hrát simultánku v takové díře bude pěkný voser.

„Alice?“ slyším Jonáše z velké dálky.

„Prosím?“

„Mluvím na tebe už asi pět minut.“

„A co mi říkáš?“

„Různě se s tebou vítám a tak.“

Bere mi z ramene tašku. Stará se o mě. Asi je galantní. Ale já neobsahuji ženu. Nevím, co to znamená. Možná to hekání, co studuji v péčkách. Jonáš se o mě stará jako o dítě. *Připomíná mi tím matku.*

„Tady slečna by se tě ráda na něco zeptala. Můžeš se zapnout?“

Vedle Jonáše se pohupuje žlutá kabelka z vlaku. Zjišťuji, že náleží slečně se špendlíkem v uchu. Celá je oblečená v černé barvě. Vedle ní postává drobný kluk s kšiltovkou naraženou hluboko do čela. Dívka se na mě usměje, čehož se vždycky leknu.

„Nezlobte se, ale nejste vy ta izraelská šachistka Alice Šíma?“

„Ne. Jak vás to do prdele mohlo napadnout?“

Jonáš mi opakovaně vysvětluje, že sprostá slova používám v situacích, kdy je to nevhodné. Ale nemůžu si pomoci, na rozdíl od všeobecného chaosu vůkol jsou přesná jako pravidla šachu.

Dívka se zasměje. Podává mi ruku: „Ale jste! Viděla jsem vás na fotce.“

„Je nelogické, že se ptáte, když to víte!“

„Slečna nejspíš nevěděla, jak začít,“ vysvětlí mi Jonáš. Takové věci nechápu.

Dívku to ale nerozhází.

„Můj fotr tu akci sponzoruje. On si o sobě myslí, že je skvělejší šachista.“ Podává mi ruku. „Julie. A tohle je Erik, můj kluk.“

Prohlížím si ho. Je tmavý, jako by žil někde u moře. Třeba v Tel Avivu. S barvou jeho pleti silně kontrastují sněhobílé, pečlivě vyčištěné adidasky.

„Jsme jak Rom a Julie. Ve všem,“ usměje se dívka. „Ale Erik neví, co to je. Vid', láska.“

„Už jo.“

„Doutníky,“ odpovím a napadá mě, že je to možná vtip. Ale spíš ne, protože se nikdo nezasměje a ta věta může mít pokračování, například: kubánské doutníky Romeo y Julieta se vyrábí již od roku 1875, dělají malé i velké. Dále bych mohla popsat jejich zpočátku dřevitou, později kořeněnou chuť.

Také Erik si mě prohlíží, načež uznale hvízdne.

„Dobrá čepice,“ pochválí mého kulicha, čímž si mě dost získá.

„Bydlíte v penzionu na náměstí?“ ptá se Julie a Jonáš kývne. „Pěkně hnusnej, co?“ ušklíbne se dívka. „Ale máme tu jen jedinej.“

Připojují se k nám, aniž bychom jim to povolili, což se považuje za projev přátelské náklonnosti. Dojdou s námi až na malé náměstí a před oprýskaným domem, jehož vývěsní cedule hlásá, že se tu nalézá Sklářská hospoda, se s námi náhle rozloučí. Uleví se mi. Hrůza z toho, že bych si s nimi měla dál „hezky povídat“, aniž bych měla o čem, mi znepríjemňovala celou cestu. Ze všeho nejdřív nahlédnu umouněným oknem do hospody a překvapí mě, kolik tam už teď sedí lidí, nikdy nepochopím českou náklonnost k neutěšeným hostinským zařízením. Teprve potom se rozhlédnu po náměstí.

Náměstím bych to nenazvala. Tohle městečko se táhne krajinou jako dlouhý had, nic kulatého tu nemají, což mě trochu uklidňuje, protože převod do čtverců bude proveditelný. Otiskuji si vše do hlavy, můj mozek vrní, úzkost se rozplývá.

„Podívej, mají tu i kavárnu.“ Jonáš s lehkou ironií pokyne směrem k ceduli nad prosklenou výlohou. DOBRÉ DUŠE, stojí na ní napsáno. Ten název mě zaujme.

„Asi že maj dobrý kafe,“ podotkne Jonáš.

„Nebo činí dobro.“

O dobrou a zlu poslední dobou docela přemýšlím. Je to taková nejasná kategorie. Jablko poznání je podle Bible jablkem sváru. Lidé byli vyhnáni z ráje, oblékli se, a tím začalo jejich neštěstí. Byli by opravdu v ráji šťastnější? Pochybuji. Podle mě je zlo veličinou síly. Má svou akci a reakci. Když někoho kopnu, velmi pravděpodobně mě kopne zase zpátky. Zlo je

jako bumerang. Ale dobro? S dobrem to je nějaké složitější. Lidé se jím rádi ohánějí, často tvrdí, že dobro se má podporovat, zatímco zlo je nutno vymýtit. Jenže proč se to ještě nikomu nepodařilo, když po tom všichni tak touží? Tahle rovnice nevychází. Dobro jde vždy ruku v ruce se zlem. Jedno bez druhého nemůže existovat. Nikdo neví proč. Dokonce ani já ne. Je to další zmatek.

V šachu nic takového jako dobro a zlo neexistuje, tam je jen boj, strategie, inteligence, poznání...

Náš penzion stojí hned vedle kavárny. Uvnitř to není ani trochu útulné, proto Jonáš rozhodne, že si tam jen hodíme věci a půjdeme se projít.

„Paní starostka se s tebou chtěla osobně přivítat. Jenže teď to asi nepůjde. U sklárny se pořádá meeting na protest proti tomu, aby tam vznikly byty.“

Ne, že by to byl důvod, abych se tam hnala také, ale zajímá mě ten komín, a proto souhlasím.

Budova sklárny je obehnaná cihlovou zdí vysokou dva metry a sedm centimetrů. Nedaleko vchodu je do ní vytesáno číslo 1414. Zeď je poměrně velká, za ní vykukují střechy několika budov, některé jsou vzájemně propojeny. I ty působí velmi staře, o to víc mě překvapuje, že ani objekty za ní nevypadají právě udržované, spíš jsou na spadnutí, což vzhledem k datu na zdi nechápu. V Tel Avivu by ji takhle pustnout nenechali. To si ale nechám pro sebe, protože již vím, že podobné úvahy na Čechy působí, jako že se vyvyšují. A já se vskutku vyvyšuji. Protože jsem výjimečná. Není moje chyba, že to lidi buď nechápou, nebo je to rozčiluje. V obou případech si mou mimořádnost s oblibou pletou s postižením.

~~~

Vcházíme na prostorný dvůr, jehož prostředkem protéká tenký potůček. Postává tu padesát dva lidí. Někteří drží transparenty. Čtu, co je na nich napsáno. SKLÁRNA NENÍ PAKÁRNA nebo ČTRNÁCTKU NEDÁME, RADŠI JI ZBOURÁME, DĚJINY NEJSOU NA PRODEJ, CHCEME V ÚPICÍ SKLO, NE BYTY nebo AŽ PŘIJDOU VLCI, BUDETE ČUMĚT... a podobně. Prohlížím si shromáždění. Orientuji se rychle. Převážně ho tvoří mladí (33), ale nejenom (19). Převážně zoufalí. Takto vypadají nezaměstnaní. Nasraní. Většina z nich má zanedbaný zevnějšek, jsou oblečeni buď špatně, nebo snaživě trendy, jejich obličej v sobě obsahují cosi zahořklého. Všimnu si mladíka v klobouku, který se úpické imagi poněkud vymyká, jeho tvář má v sobě cosi dívčího, na sobě má černou košili a černé upnuté džíný nad kotníky, z nichž mu vykukují červené ponožky. Od uší má dolů spuštěné dlouhé pejzy, už v Praze jsem si všimla, že tento účes ortodoxních židů přišel v určitém okruhu lidí do módy. Spatřím také Julii. Její žlutá kabelka se už zase houpe, a tentokrát se s ní houpe celá Julie. Poslouchá Erika, který rapuje několik hesel z transparentů, tančí trhavými pohyby jako robot a bílé adidasů se hbitě míhají vzduchem. Někteří ho napodobují (nešikovně), jiní sledují (nevraživě). Když Erik skončí, obejmeme Julii tím nepochopitelným způsobem, co pro něj neumím najít výraz ani v češtině, ani v angličtině, ani v hebrejštině.

Zadívám se stejným směrem, co teď všichni – na improvizované pódium pod komínem vystupuje krásná hnědovláska. Střevíčky na podpatcích by na každé jiné v tomhle zapadákově vypadaly komicky, ale na ní působí naprosto samozřejmě. Stejně jako křiklavě červená rtěnka. Do prdele. Lady Dangerous číslo tři, limitovaná kolekce. *Matka ji dostala přímo od firmy, jejíž tvář se ten rok stala. Bylo jim ctí. Všem bylo ctí vždycky a všechno. Tak dost.*

„Jako děti jsme si sem chodili hrát,“ halasí žena do mikrofonu. Má vystouplé lícní kosti, což jejímu vzezření dodává hebký kočičí výraz, výrazná brada působí oproti tomu bojovně. Její příjemně zabarvený hlas jako by člověka plnil nadějí. Dobře o tom ví. Dokáže lidmi manipulovat, jak potřebuje. Bude v tom lepší než já, protože na rozdíl ode mě se v nich vyzná.

„Tehdy se tu vyrábělo sklo, všechny pece jely naplno, pracovali u nich naši rodiče... Všude na zemi ležely barevné skleněné kusy, říkali jsme jim drahokamy, sbírali jsme je a stavěli z nich skleněné hrady. Jenže naše sklárna má i své temné stránky, říká se, že tu straší duše zemřelých sklářů, kteří tu ve středověku umírali za blíže nevyjasněných okolností...“

„Nejenom ve středověku!“ vykřikne někdo, ale starostka na pódiu mu nevěnuje sebemenší pozornost.

„Traduje se, že při každém úmrtí začnou v Úpici výt vlci, podle nich také dostalo naše městečko jméno.“ Pozorují výraz starostky. Usmívá se a snaží se působit optimisticky, ale její oči se těkavě rozhlížejí kolem, jako by se něčeho nebo někoho bála, jako by někoho mezi lidmi hledala. „Pravda je, že z katakomb se někdy podivné zvuky ozývají, ale spíš než nářky zemřelých to bude vítr,“ pokračuje. „Už několikrát sem přijeli záhadologové a pokoušeli se vše objasnit. Marně. Podobně jako operátoři nedokáží vysvětlit, proč v celém objektu nefungují mobily a nejde internet. Jako děti nás všechny příběhy o duších zemřelých a o vlcích nesmírně vzrušovaly. A taky ten komín.“

Erika objímajícího Julii zezadu surově popadne asi tak padesátiletý urostlý chlap a srazí ho k zemi. Popojdu blíž.

„Železo mi tu kradeš, ale Julii necháš na pokoji, rozumíš?“

Několik lidí se otočí, ale nikdo nezasáhne, jediná Julie za-

čne do muže bušit pěstičkami a on překvapivě drží. Pak se ten chlap obratně vykrouť, překročí Erika a mizí. Erik vyskočí jako čertík a hrozí muži pěstí. Ten se ani neohlédne.

„Vždycky jsem na komín toužila vylézt,“ halasí z pódia ta žena, „ale měly jsme to přísně zakázané. Jednou jsme se sestrou ten zákaz překročily. Nevystoupaly jsme až nahoru, byly jsme přistiženy při činu asi tak v jedné třetině a dostaly jsme na zadek. Ale za ten nádherný pocit nám to stálo. Na okamžik jsme spatřily Vlčí Úpici shora. Bez jejích titěrných, žabomyších sporů, oproštěnou od sousedské závisti, bez maloměstského mindráku. Spatřily jsme překrásné městečko ležící na úpatí hor, které dostalo své jméno po vlčích, co tu dříve nevyli, ale byli součástí této nádherné, divoké přírody.“

Všechny pohledy se teď upřou na další drobnou tmavovlásku. Vypadá jinak než starostka, působí neupraveně, vlasy má stažené do ohonu, na její tváři nevidím ani stopu líčidla, na nohou má tenisky. Zkrátka je pravým opakem ženy na pódiu. Za ruku drží malou holčičku, zvedá ji a ona ženě na pódiu mává. Starostka nereaguje, je zcela zaujata svým proslovem. Připadá mi skvělý! Něco takového bych tady nečekala. Nepociťuji žádné velké sympatie k ženám na vysokých podpatcích, ale tahle se mi zamlouvá.

Také Jonáš z ní nemůže spustit oči, byť z jiného důvodu než já. Tenhle jeho pohled znám. Ta děvčata mi pak volají, dělají scény nebo pláčou a prosí mě, abych Jonáše přiměla, aby se k nim vrátil. Což pochopitelně nedělám. Proč také. Kdyby studovaly péčka, věděly by, že se staly součástí chemicko-biologického procesu s jasnými pravidly. Nejdříve nastává erekce, kdy dochází k omylu, že k nim muž neboli Jonáš má vztah, následuje soulož provázená všemi těmi zvuky a pak přijde ejakulace. Zanedlouho po ní se vysvětlí, že objekt jeho vášně je mu ve skutečnosti lhostejný. Jsem chodícím důka-

zem, že panna se může v otázkách erotiky orientovat lépe než takzvaně zkušenější děvčata.

Žena na pódiu by mi nevolala. Je mi v něčem podobná. Hraje sice jinou hru, ale ovládá ji skvěle, to poznám.

„Nikdy jsem nepřestala toužit dostat se až na vrchol našeho komína,“ ozývá se z mikrofonu. „Usiluji o to i jako starostka. Bohužel se mi to stále nedaří. Je to i proto, že výroba skla ve Vlčí Úpici stojí. Proto jsem zprostředkovala, aby sklárnu město za korunu prodalo schopnému podnikateli Viktorovi Hořejšímu, který vlastní už sklárnu ve Velvarticích. Viktor přislíbil, že ve Čtrnáctce obnoví sklářskou výrobu. Ve městě by se snížila nezaměstnanost a oživila tradice, kterou naše sklárna započala jako první v Evropě už v roce čtrnáct set čtrnáct. Dnes se ukázalo, že pan Hořejší má se sklárnou jiné plány. Chci vám říct, že jsem byla podvedena. My všichni jsme byli podvedeni!“

Lidé tleskají, někteří se otáčejí na Julii, ta ale jen krčí rameny. Starostka na pódiu se mírně ukloní a usměje se.

„Ráda bych teď předala slovo panu Hořejšímu, on však náš meeting zbaběle opustil. Nevadí. Máme tu jeho báječnou dceru Julii a ta mně osobně stačí. Chci vás ujistit, že je pro mě velmi důležité, aby se tu znovu vyrábělo sklo.“

Několik lidí souhlasně vykřikuje: „Jo!“

Zatím jí aplaudují. Než ji sejmou.

„Nedopustím, aby v tomto historicky cenném prostoru vznikly jakési pofidérní nájemní byty,“ hřímá starostka.

Znovu se ozve potlesk, tentokrát ještě silnější.

Obhlížím terén, fotografuji. Podsaditý mladík s očima tatarského nájezdníka a s jakoby nepatřičným knírkem může dělat cokoli a stejně nezakryje, že pracuje jako policajt, i když je momentálně v civilu. Nosí příliš hladký sestřih a jeho kalhoty jsou na pravé straně mírně vyboulené, nosí u sebe zbraň. Na starostce visí pohledem. Jiným než Jonáš. Tím, co pro

něj nemám výraz ani šachovou pozici. Takhle se muži dívají na ženy, se kterými by chtěli strávit celý život. On ji však nedostane, nemá na ni a nejspíš si toho je vědom. Přesto ji chrání.

Erik začíná znovu rapovat. Trhanými pohyby se spolu s Julií blíží pod pódium. Stačí mu jedna ladná vteřina na cokoli.

„Tohle vždycky byla sklárna, chloubka Vlčí Úpice, místo, které vždy dodávalo našemu městu slávu. Je hanba, co se chystá, a já vám slibuju, že to tak nenechám!“ hřímá starostka.

Znovu potlesk. Šmrncovní mladík v klobouku vykřikne: „Skvělý!“ Žena se na něj červeně usměje, dobře se znají, ale jak moc, to vypočítat neumím. Ze starostky vyzařuje ohromná síla. Přesně ta, která do mě vstoupí, když dosáhnu strategicky vyhrané pozice. Jak říkával Bobby Fisher: „And now I crush you.“

„Děkuji vám, že jste dorazili na tento protestní meeting. Tímto oznamuji, že v blížících se komunálních volbách budu znovu kandidovat jako nezávislá na starostku, ovšem tentokrát už ne za Českou realitu, kterou pan Hořejší podporuje.“ Starostka se trochu zhoupne v kolenou a vítězoslavně si stoupne na špičky, i když na vysokých podpatcích to musí být nesmírně obtížné.

Jakýsi člověk vykřikne: „A za koho teda?“

„Nechte se překvapit.“

Opouští pódium. Nějak moc rychle. Touch-move rule. Dotknuto-hráno, jak se říká v šachu. Možná se té chyby dopustila kvůli příliš ostré barvě své rtěnky.

Vytáhlý blondák v mikině s nápisem *Holiday* se pustí do mladíka v klobouku.

„Ty vole, Kryštofe, říkals, že je domluvený, že to oznámí!“

„Bylo. Nevím, co zas sleduje...“

„Nedá se jí věřit.“

Chtěla bych se k nim přiblížit a dozvědět se víc, ale zase

se mi rozváže tkanička na vysokých šněrovacích botách, které budu nosit až do konce života, i když s tkaničkami mám potíž. Boty jsem podělila po babičce Růžence řečené Róze. Tkaničky mám zavázané natrvalo a obouvám se pomocí zipu po stranách. Jenže občas se stejně nějaká rozváže, což je nelogické. Sehnu se a snažím se ji zavázat. Koutkem oka spatřím, jak starostka pobíhá pod pódiem, její úsměv je tentam.

„Někdo mi z kabelky ukradl peníze! Neviděl jsi někoho, jak se ochomejtá kolem mé tašky?!“ zeptá se Kryštofa, což je muž v klobouku, jak už vím.

Ten na ni místo odpovědi vyjede. „Zuzano, proč jsi nedržela naši dohodu?!“

Starostka se neuroticky hrabe v tašce.

„Nechala jsem ji na paletě pod pódiem. Nevšimli jste si tam někoho?“

„Mělas oznámit, že kandiduješ za nás! Odstartovat tak naši kampaň! Slíbilas to!“

Zuzana nevnímá.

„Kdo to mohl bejt?“

„Kolik jsi v ní měla?“ zeptá se konečně Kryštof. Jeho blan-kytně modré oči pod černými vlasy, které z klobouku vykukují, působí skoro nepatříčně.

„Hodně. Panebože, to je malér. Někdo mi je ukradl!“

Zuzana se proplétá mezi lidmi a každého se ptá, jestli někdo nestál u praktikáblu pod pódiem. Nikdo si ale ničeho podezřelého nevšiml. Jakási zrzavá žena jí obětavě pomáhá, klečí na zemi, ale peněženka nikde.

Zuzana popadne Erika za rameno: „Eriku, nevíš, kdo mi mohl vytáhnout z tašky peníze?“

Erik se bojovně napřímí.

„Chcete říct, že jsem je ukradl já?!“

„Nic takovýho neříkám. Jen jsem tě viděla, jak kolem ní rapuješ.“

„No jasně, jsem Rom. Chcete mě snad prohledat?!“

„Nemyslela jsem to tak!“

„Jste rasistka a to se nezmění, ani kdybyste kandidovala za pánaboha.“

Erik soptí, Zuzana teď vypadá vyplašeně. Přistoupí k nim neupravená hnědovláska.

„Neblbni, Eriku...“

Erik se jako mávnutím kouzelného proutku uklidní a obejmeme Julii kolem pasu. Odcházejí.

Zuzana stojí jak opařená a dívá se zoufale na druhou ženu.

„Měla bych mu to nějak vysvětlit... Nebo ty...“

Tmavovláska jen krčí rameny. „To půjde těžko, je na to citlivý.“

Dívám se na ně, jako bych seděla v biografu a sledovala nějaké sci-fi. Zapomínám, proč jsem tady. Tolik nových zvláštních lidí! Neznám žádné takové, v Praze lidé vypadají jinak a v Izraeli už úplně.

„Paní starostka se s tebou teď asi nepřivítá,“ vyruší mě Jonáš z úvah.

Se zájmem sleduji, jak Zuzaninu peněženku hledají teď úplně všichni, kdosi dokonce vlezl pod pódium.

Jonáš mě nekompromisně popadne za rameno.

„Svačinka.“

Nechávám se odvést pryč.

~~~

Nejenom že penzion, ve kterém máme přespát, vůbec není útulný, ke všemu to v něm páchne. Ještě že zítra odjíždíme. Ale člověk se má snažit na všem najít aspoň nějakou pozitivní věc. Podaří se. Šváby jsem tu nepotkala.

Přesto jsem nemohla vůbec usnout, pokoušela jsem se všem lidem z protestního meetingu přidělit nějakou šachovou figurku, ale byla jsem bezradná, což nesnáším.

Poslouchala jsem zvuky místní noci a skutečně se mi zdálo, jako bych slyšela úpění. Na Googlu jsem si vyhledala tu místní pověst. Zuzana ji necitovala přesně, vlci tu podle ní vyjí vždy, když se má stát nějaké neštěstí. Nevěřím na pověry, přesto jsem vstala a zaťukala na Jonáše, že bychom si zahráli, abych se uklidnila. Ale jeho pokoj byl zamčený a nemohla jsem se na něj ani dobouchat. Jonáš spal jak špalek, úpění neúpění. Teprve když jsem si na chodbě vykourila noční doutník, tíseň odešla a v jednu čtyřicet sedm jsem usnula. Ráno jsem vstala velmi brzy a otevřela tablet, partie mi nedovolovala dospat. Dumám nad dalším tahem protihráče neboli má hlava se rozpoltí na dvě Alice. Která z nich je lepší šachistka? A která je lepší člověk? Jaký to má význam být dobrým člověkem?

Do dveří vrazí Jonáš. Na sobě má zelené trenýrky, což může znamenat jediné.

„Promýšlím partii,“ vylouvám se.

„Alice, víš přece, že nesmíš hrát sama se sebou!“

„Tys tu v noci nebyl? Bušila jsem na tebe.“

„Asi jsem spal, co já vím. Pojd', jdem běhat.“

„Tak si se mnou zahraj ty.“

„Nemůžeš pořád jenom myslet na šachovnici! Víš, že máš běh doporučenější od psychiatra.“

„Vždyť tobě se taky nechce...“

„Ale jdu.“

Vchází dovnitř, podává mi moje pro změnu oranžové trenýrky a já vím, že jestli nezačnu hodně kňourat, tak úprku napříč Vlčí Úpicí neuniknu. Zakňourám tedy, jak nejvíc po ránu dokážu.

„Žádný divadýlko.“ Jonáš mě vesele dlobne do zad. Hlavně se moc nesmát, to je moje zásada.

„Čekám venku.“ Svižně opouští pokoj.

Trochu víc vděčnosti, že je se mnou, že má práci, že jsem

jeho práce, by mu neškodilo. Neočekávám, že mi to bude dávat najevo. Stačilo by, aby neprudil. Dobře, беру, asi trochu musí, je poctivý a zodpovědný. *Matka ho najala před třemi lety, dvěma měsíci a třemi dny.* Jsme spolu už dost dlouho.

Tehdy už jsem žila v Česku, kam jsem utekla hned po návratu z blázince. Nechala mě tam zavřít na Eliashův popud. Našli ten nejlepší v Izraeli, ale stejně. Když mě pustili, utekla jsem do našich rodných Čech za babičkou Růženkou řečenou Rózou. *Od matky.* Chtěla jsem studovat a žít normálním životem. Bez šachovnice. Jenže jsem to nevydržela a brzy jsem si našla šachový oddíl. Začala jsem se účastnit turnajů. Jonáše jsem potkala na jedné soutěži družstev. Porazil mě brilantním způsobem, místo pozdravu jsem řekla jen „do prdele“. Nějak ho to zaujalo. Nabídl mi, že si spolu ještě sedneme v nedalekém bufetu k analýze partie. Poučoval mě, předváděl se. Z literatury, filmu i péček jsem věděla, co to znamená. Ale byla jsem v klidu, protože nic takového v mém případě nebylo možné. Ostatní šachisté mě před Jonášem varovali. Dozvěděla jsem se, že patřil k české špičce, jenže pak začal pít a postupně se z něj stával loser. Po pár letech mu nezbývalo než hrát domácí nižší soutěže družstev za míň peněz. Věnoval se trénování amatérů za stovku na hodinu a celkem živořil. Já ale na žádná varování nedávám. Připadalo mi, že bych se od něj mohla hodně naučit. Vyprávěla jsem o něm matce po Skypu. Když přijela do Prahy, sešla se s ním. Asi ji nějak okouzлил, protože mu nabídla, aby mě trénoval, že mu bude platit pět set korun na hodinu. Okamžitě to přijal. Naše tréninky vzal za své. Od té doby mě nejenom trénuje, ale také se stal mým manažerem. Proto jsme tady.

Takže se rovněž navléknu do trenýrek, a abych si nepřipadala tak blbě, narážím si na hlavu kulicha, i když je září. Bude se mi potit hlava. Čímž se dobře propláchne. Vycházím ven.

„Call me, when you'll arrive from Munich, I'll go for you. Thank you very much, Mr. Konichiva, you are very kind. See you,“ do uší mě uhodí Jonášova příšerná angličtina, mám co dělat, abych nevyprskla smíchy. Jonáš na oplátku zas sjede pohledem mého kulicha.

„Chrání mě před bombardováním. A před tvou angličtinou,“ vysvětlím, jako bych mu právě dala šach, takže komentář spolkne dřív, než ho vyřkne.

„On vážně přijede?!“ odvádím řeč k podstatnému.

„Fakt! Chápeš to? Opravdu chce v týhle díře uspořádat první ženskej turnaj v šachu na světě! S tvojí účastí! Přijely by sem nejlepší světový šachistky! Už na to sehnal prachy!“

Jonáš mává rukama do všech stran, směje se a vypadá, jako by před něj postavili ten největší kornout pistáciové zmrzliny na světě s čokoládovými oplatkami.

„Jak se ti to podařilo?“

„Já vlastně nevím. Do jednání vstoupila i starostka. Ona je neskutečně schopná. Nachytala ho na hesla typu *Šachy za záchranu sklárny* a podobně. A taky na ten neuvěřitelnej industriální prostor, kterej by všude v Evropě opatrovali a ve Vlčí Úpici pustne.“

„Stejně to nechápu. Konichiva sem přijede z Mnichova?“

„Není to daleko. Má tam nějaký jednání.“

„Co on je vůbec zač?“

„Jeden z nejschopnějších šachovejch manažerů. Je strašně bohatěj. Proto si může dovolit udělat takhle výstřední věc.“

„Uspořádat první ženský šachový turnaj v takové prdeli?“

„Přesně tak. V polorozpadlý sklárně. Kterou do tý doby dají trochu do pořádku. Za peníze všech sponzorů, který už sehnal. Nejdřív opraví jednu malou část, pouze pro potřeby turnaje. Účastníci budou bydlet v jakémsi nóbl wellness centru, Bylinkový ráj se to jmenuje. Starostka věří, že turnajem sklárnu proslaví a pak sežene sponzorů ještě víc. Simultánka

má být vlastně takovým malým předstupněm akce, kterou paní starostka nazývá Šachy pro sklo.“

„Vědí o tom ty Dobré Duše?“

„Myslím, že ne. Ještě to není všechno dojednaný, držej to v tajnosti. Proto sem Konichiva přijede. Má jednání i se starostkou. A tebe chce vidět.“

„Pořád nerozumím tomu, proč zrovna na nějaké trapné simultánce s místními amatéry.“

„Zná tvé partie. Chce tě poznat osobně. Taky mu samozřejmě někdo neopomněl říct o tvých psychických problémech.“

„Ty už nemám!“ vyhrknu, i když my oba víme, že svých potíží se nikdy zcela nezbavím, i kdybych běhala ultramaratony.

„Jasně že ne.“ Jonáš se mnou tu hru hraje. „Proto budeš stát vedle nejlepších šachistek světa! Snad. Jestli tu smlouvu s ním vážně podepíšem, jsme za vodou! Jsou tam pro všechny šachistky neskutečné finanční podmínky.“

„Udělám všechno pro to, abych byla dneska dobrá...“

„A proto musíš co?“

„Ještě si přehrát tu partii,“ odpovím s nadějí, že se vrátíme do hotelu.

„A taky běhat.“

Protáhnu obličej, jak nejmíc to jde.

„Proooč?!“

„Běh je ideální doplněk pro tvůj mozek,“ sdělí mi v klusu to, co do mě už dlouho hustí.

Vydávám se pomalu za ním a hlasitě nadávám, což nevadí, protože nikde není ani živáčka. Vlčí Úpice spí. Všichni zmizeli, vypařili se. Dívám se do oken domů, které mívám, a vidím jen vikslajvantové krajkové záclony, muškáty a někdy zataženou roletu. Nepůsobí to tu dvakrát vlídně. Ostatně ani já nepůsobím dvakrát vlídně. Do prdele.